

drig vidst, at det ærede Medlem har nogen legemlig Mangel eller Legemsfejl. Jeg havde ikke tænkt mig, at jeg skulde blive udsat for en Mistanke om, at jeg skulde have hentydet til noget saadant, selv om jeg havde vidst det.

K. Jensen (Svendborg Amts 4de Valgkreds): Jeg tillod mig forleden Dag at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister for offentlige Arbejder angaaende Trafikforholdene paa Fyn, idet jeg stærkt interesserede mig for at faa at vide, hvorvidt man i Jernbaneadministrationen arbejdede hen mod det gamle Maal: et Dobbeltspor gennem Fyn med en fast Bro over Lille Bælt, eller om de gentagne Udtalelser fra Medlemmerne i Salen i Retning af at lede Trafikken ind paa andre Færdselslinier have fundet Gehør i den ærede Jernbaneadministration. Det er ikke alene mig, der har talt til Gunst for at gøre et Forsøg paa at føre en Del af den Trafik, som bebyrder Statsbanerne paa Fyn, over paa andre Linier. Jeg har der en trofast allieret i det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) saavel som i det ærede Medlem for Assens (Berntsen). Jeg tror, at hvis den ærede Minister kunde komme til at tale med hver enkelt af dette Tings Medlemmer og høre, hvorledes deres Mening var om denne Ting, vilde det store Flertal af dem sige: Lad os dog blive fri for de store Udgifter, som vilde resultere af at faa et Dobbeltspor og en fast Bro over Lille Bælt, og forsøge, om vi ikke kunde nu og i Fremtiden hjælpe os med at føre en stor Del af Trafikken over paa andre Linier.

Den højtærede Minister gav mig intet Svar paa mit Spørgsmaal, og jeg formoder, uden dog at vide noget bestemt derom, at det ikke var begrundet i Uvilje mod mig, at Ministeren ikke værdigede mig noget Svar. Jeg tror heller ikke, Grunden er den, men snarere, at Jernbaneadministrationen aldeles ikke har tænkt over denne Sag, siden den sidst forelaa her. Jeg har saa meget mere Grund til at tro dette, som den højtærede Indenrigsminister i Fjor paa min Forespørgsel svarede, at det hastede ikke med den Sag, den var ikke paatrængende nødvendig. Jeg slutter af denne Ministerens Udtalelse, at der ikke er rørt ved denne Sag, siden en tidligere Minister forelagde det store Jernbaneprojekt. Naar nu den højtærede Minister ikke har svaret mig, kommer jeg dog alligevel i Tanker om det gamle Ord, som siger, at intet Svar er Svar nok. Jeg fik ogsaa det Indtryk af

de Antydninger, den højtærede Minister fremkom med, at der foreløbig ikke var tilvejebragt noget Materiale, paa Grundlag af hvilket der kunde være Tale om enten at forelægge et Forslag om et Dobbeltspor med en fast Bro eller overhovedet noget Trafikforholdene paa Fyn vedkommende. Det beklager jeg selvfølgelig meget, idet det fremdeles for mig, og jeg tror for et stort Antal Medlemmer her i Salen, har overordentlig Interesse, om disse Forhold, som vi i en Aarrække have peget paa, fra Jernbaneadministrationens Side maatte nyde den Velvilje, at der blev gjort Forundersøgelser om, hvorvidt det er muligt, hvad jeg forudsætter, at tilfredsstillende Trafikforordringerne uden at gaa til de store Udgifter, som et Dobbeltspor gennem Fyn og en fast Bro over Lille Bælt vilde medføre.

Den højtærede Minister svarede mig altsaa ikke, men derimod rettede han et bestemt Spørgsmaal til mig, og jeg skal være saa overordentlig villig til at svare derpaa. Han spurgte mig nemlig, om jeg var i Forbindelse med de preussiske Jernbaneautoriteter; det er ikke ganske Ordene, men den højtærede Minister vil vist indrømme, at jeg træffer Meningen deri. Jeg vil da svare: Nej, det er jeg ikke. Hvor stor en Indflydelse jeg end tør tro mig at være i Besiddelse af, ligger dog dette: bag den højtærede Ministers Ryg at føre hemmelige Underhandlinger med den preussiske Regering, virkelig over mit Hoved. Jeg kan forsikre den højtærede Minister om, at skal det komme til Forhandling fra vor Side med den preussiske Regering, skal det være mig overordentlig kært, om jeg maa gaa bag efter den højtærede Minister, men det er virkelig for meget at forlange, at jeg skal begynde at indlede Underhandlinger med det preussiske Jernbanevæsen om denne Sag. Det har jeg heller ikke gjort. Jeg synes endogsaa, at det lod til — men deri kan jeg jo tage fejl — at den højtærede Minister havde en vis Frygt for, at jeg skulde have foretaget mig noget saadant, og at det var af den Grund, Ministeren afæskede mig et Svar. Jeg forsikrer den højtærede Minister, at jeg er en saa loyal Mand — og det skulde den højtærede Minister nok have erfaret, hvis han var lidt ældre i Tinget, end han er — at det kunde mindst falde mig ind at stryge de tyske Autoriteter paa Ærmet angaaende en Sag, som muligvis kunde have en vis personlig Fordel for mig derved, at denne Bane blev ført ned til Faaborg i min Valgkreds. Hvis den højtærede Minister ellers i Nutiden skulde have Eksempler af den Art: at